

Arrest

nr. 118 538 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DANNEELS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine, afkomstig van Benin City (Edo State). U ging nooit naar school en uw leven in Nigeria was niet goed. Sinds u 10 jaar oud was, verkocht u fruit. Zo leerde u mensen kennen die u in contact brachten met een persoon die u naar het buitenland kon brengen om er te werken zodat u uw familie in Nigeria financieel kon ondersteunen. In 2004 vertrok u zo naar Italië. U was toen 19 jaar. In Italië werd u aan het werk gezet als prostituee. U moest de mensen die u naar Italië brachten het geld voor uw reis terugbetalen. U liep echter na enige tijd weg bij hen en wou aan papieren komen waardoor u in Italië kon beginnen werken zodat u op een andere

manier dan via prostitutie uw geld kon verdienen. Toen u was weggelopen van uw pooiers kreeg uw familie in Nigeria echter problemen. Hun huis werd vernield. Ze contacteerden u en zegden dat u terug moest keren naar uw mensenhandelaars. Na zes maanden kreeg u in Italië documenten waardoor u mocht werken. Hierop keerde u terug naar uw mensenhandelaars en begon u verder uw schuld af te lossen met 'normaal' werk. U had in Italië veel problemen met mannen die u dwongen seks met hen te hebben in ruil voor een job, voor onderdak,...U voelde dat u er 'niemand' was en toen u zwanger geraakte en uw vriend u meldde dat hij het kind niet wou en u aanzette tot abortus, besloot u Italië te verlaten en naar België te gaan, waar u in 2011 aankwam en asiel vroeg. In België beviel u zeer prematuur van uw dochter (S.). (S.) had na haar geboorte veel medische zorgen nodig. Ook nu wordt ze nog opgevolgd wegens haar vroeggeboorte maar alles gaat wel beter.

U hebt nog contact met uw familie in Nigeria en uw moeder vraagt steeds of (S.) al besneden is. U vreest dat uw moeder (S.), zoals de traditie in uw familie het voorschrijft, wil laten besnijden en dat u met uw moeder hierover ruzie zal hebben, omdat u dat niet wil. U weet ook niet waarheen in Nigeria en weet niet hoe u met uw dochter een nieuw leven kan beginnen daar. In België hebt u een partner, Tony, een Nigeriaan, van wie u zwanger bent.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds 2004 verbleef in Italië. U legde voor de Dienst Vreemdelingenzaken documenten voor die uw legaal verblijf in Italië bevestigen. Gepeild naar de aard van uw 'status' in Italië kon u geen duidelijke informatie hierover verschaffen. Gevraagd of het in België de eerste keer is dat u asiel vraagt, stelt u dat u in Italië 'misschien' ook asiel vroeg om even later te stellen dat u toch niet denkt dat het asiel was want het was er niet zoals hier (zie gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd of u vluchteling was in Italië bleek u dat eerst niet te weten om dan daarna te stellen dat u wel een document met de vermelding 'humanitaria' kreeg. U voegde toe dat deze vergunning soms zes maanden geldig was en dat u het telkens moest vernieuwen (zie gehoor CGVS, p. 3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u tijdens uw gehoor 'overnameverzoek' (dd. 7/11/2011) dat u in Italië over een document beschikte dat elk jaar werd vernieuwd (zie nr. 15). Het verblijfsdocument van Italië dat u voorlegt werd u afgeleverd op 31/5/2011 en was geldig tot 12/04/2012. Al deze elementen wijzen erop dat u in Italië niet erkend werd als vluchteling of geen subsidiaire beschermingsstatus genoot aangezien voor deze 'statuten' vergunningen van respectievelijk 5 en 3 jaar worden uitgereikt. Uit de informatie die u zelf verschaft aan de Belgische asielinstanties blijkt dat u beschikte over een vergunning tot verblijf op humanitaire gronden, die inderdaad slechts een jaar geldig is en hernieuwbaar is (zie informatie in uw administratief dossier). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verblijfsvergunning voor Italië op 12/4/2012 verviel zodat u geen legaal verblijf, noch internationale bescherming in Italië meer hebt. Bijgevolg dient uw asielverzoek te worden geëvalueerd ten aanzien van het land waar u de nationaliteit van hebt, zijnde Nigeria.

U haalde meerdere problemen aan in Nigeria voor uw vertrek in 2004. Vooreerst haalde u uw moeilijke leven in Nigeria aan als reden voor uw vertrek uit uw land maar ook het geweld door mannen (zie gehoor CGVS, p. 3). Wat betreft uw verklaring dat u naar Italië ging om er meer geld te verdienen en zo uw familie te ondersteunen, dient te worden vastgesteld dat dit economische redenen zijn waarvoor u uw land verliet die niet vallen onder de criteria van de Conventie van Genève, noch aanleiding geven tot subsidiaire bescherming omdat ze op zich geen reëel risico inhouden op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft het geweld door mannen dat u verklaart te hebben ondergaan, dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde feiten dateren van zeer lang geleden. U haalt aan dat u 10 jaar en ongeveer 13 jaar was toen u verkracht werd. Toen u Nigeria verliet was u 20 jaar oud (u werd geboren in 1984 en vertrok er in 2004). U bleef bijgevolg nog jaren in Nigeria en haalt geen andere problemen in die zin meer aan, waardoor bezwaarlijk kan aangenomen worden dat u hiervoor, nu bijna 17 jaar later, nog internationale bescherming behoeft. U stelde bovendien dat dit geweld van mannen vooral gebeurde bij kinderen die op straat leven (zie gehoor CGVS, p. 5). Ondertussen bent u een volwassen, zelfstandige vrouw (u reisde naar Italië waar u zelf besloot uw mensenhandelaars te ontvluchten en er documenten aan te vragen met het oog op een reguliere job, iets wat u lukte, u verklaart in Italië steeds voor uzelf gezorgd te hebben en altijd werk gevonden te hebben, u besloot van Italië naar België te reizen als alleenstaande moeder met het oog op een verblijf hier, u werkte in Italië op verschillende plaatsen, u leerde op een zelfstandige manier lezen en schrijven) (zie gehoor CGVS, p. 3, 4, 5) met heel wat ervaringen, zodat kan besloten worden dat u niet meer in het profiel past van deze straatkinderen. Gezien uw zelfstandig profiel en uw professionele ervaringen mag van u verwacht

worden dat u in Nigeria een zelfstandig leven kan opbouwen voor u en uw dochter. Uit uw verklaringen blijkt ook dat ook uw moeder erin geslaagd is zelf een zaak te starten om de familie te ondersteunen (zie gehoor CGVS, p. 4).

Wat betreft uw vrees dat uw dochter zou besneden worden in Nigeria kan het volgende worden opgemerkt : vooreerst verklaart u uitdrukkelijk dat het de ouders (u dus) zijn die beslissen tot een besnijdenis van hun dochter (zie gehoor CGVS, p. 7). Aangezien u tegen besnijdenis bent (zie gehoor CGVS, p. 6) mag dus aangenomen worden dat u niet zal beslissen tot deze besnijdenis. U verklaarde bovendien tegen uw moeder, die u vraagt naar de besnijdenis van uw dochter, te hebben gezegd dat het in België niet wordt gedaan. U stelde echter aan uw moeder nog niet gezegd te hebben dat u ook zelf tegen de praktijk bent. U vertelde uw moeder bovendien niet dat meisjes besnijden ook in Edo-state, waar u van afkomstig bent, verboden is (zie gehoor CGVS, p. 7). U was er zelfs helemaal niet van op de hoogte dat besnijdenissen van meisjes in Edo-state verboden zijn. Indien u werkelijk een dermate grote vrees voor de besnijdenis van uw dochter zou hebben, mocht toch van u verwacht worden dat u ten minste op de hoogte zou zijn van de regels met betrekking tot deze praktijk in uw staat van herkomst. Het feit dat dit niet het geval is tast de ernst van uw vrees ernstig aan en toont aan dat u met dergelijke situatie niet geconfronteerd bent voor uw dochter. Gevraagd wat er zou gebeuren indien u uw dochter zou weigeren te laten besnijden antwoordt u dat ze u niet zullen doden maar wel op u zouden inpraten en dat er grote ruzie van zal komen. U stelde echter dat ze u niet zullen kunnen overtuigen als u uw eigen huis hebt (zie gehoor CGVS, p. 7). Zoals hierboven aangehaald hebt u het profiel van een zelfstandige vrouw die erin moet kunnen slagen zich zelfstandig ergens in Nigeria te vestigen en een leven voor zichzelf en haar dochter uit te bouwen. Uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat FGM in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt. Het feit dat u ooit zelf besneden werd, bijna dertig jaar geleden, is dus geen aanwijzing meer dat ook uw dochter dezelfde praktijk zou moeten ondergaan, ook al omdat u, die hiertoe kan beslissen, tegen FGM bent. Uw vrees dat uw dochter zou besneden worden is dan ook niet gegrond.

U haalt verder ook aan dat uw familie in Nigeria ooit problemen had met de personen die u naar Italië brachten en hiervoor nog geld van u tegoed zouden hebben (zie gehoor CGVS, p. 5). U haalde echter ook aan dat uw familie nu geen problemen meer kent omdat u met uw vader een plan had uitgewerkt en u haalt verder geen problemen meer aan met deze mensenhandelaars (zie gehoor CGVS, p. 5). U haalt trouwens zelf aan dat er intussen een wet tegen mensenhandel en prostitutie gekomen is in Nigeria (zie gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd naar uw redenen voor uw huidige asielaanvraag haalt u dan ook geen vrees ten aanzien van uw mensenhandelaars meer aan (zie gehoor CGVS, p. 6).

Ten slotte wat betreft de medische toestand van uw dochter dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat zij OK is en haar laatste hartoperatie achter de rug heeft en alles nu aan het beteren is (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart wel dat ze nog medische zorgen nodig heeft (zie gehoor CGVS, p. 2, 6). er dient echter te worden opgemerkt dat u zich voor dergelijke motieven dient te wenden tot de geëigende procedure met name aan aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legt drie documenten voor van uw verblijf in Italië, iets wat hier niet betwijfeld wordt. U legt ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent, type 2, eveneens een gegeven dat hierboven niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en dat u verklaart dat de voorziene bevallingsdatum 27 februari 2014 is."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Dat verzoekster niet uit vrees het land is ontvlucht, zou blijken uit het feit dat zij omwille van economische redenen naar Italië is gegaan en daar legaal verbleven heeft. Verzoekster merkt op dat zij het slachtoffer is geweest van mensensmokkel en dat zij werd gedwongen om zich te prostitueren. Door haar verminking kan verzoekster niet normaal bevallen. Toen zij ontdekte dat zij zwanger was en in Italië niet de nodige medische hulp kon krijgen, is zij naar België doorgereisd. Verzoekster ontdekte in Italië dat het niet normaal was dat zij genitaal werd verminkt en heeft dan ook een gegronde vrees dat haar dochter hetzelfde zal overkomen wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst. De vrees moet niet noodzakelijk bestaan op het moment van vertrek, maar kan later ontstaan. Het gaat om het concept van de *réfugié sur place*. Bovendien is verzoeksters dochter extreem prematuur geboren en dient zij gezien haar medische toestand hierdoor voortdurend te worden opgevolgd. Aan de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoekster hiervoor heeft ingediend, wordt geen nuttig gevolg gegeven. Door verzoeksters aandoening is haar tweede kindje ook te vroeg geboren. Het zoontje heeft het niet gehaald en werd in België begraven.

Verzoekster werd in haar land van herkomst tweemaal verkracht en had herhaaldelijk problemen met mannen. Bovendien heeft verzoekster een besnijdenis type 2 ondergaan. Ze werd tevens het slachtoffer van mensenhandelaars. Verzoekster is dan op meerdere momenten reeds het slachtoffer geweest van vervolging en valt onder artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verweerder draagt volgens verzoekster de bewijslast van het feit dat dergelijke vervolging zich naar de toekomst niet opnieuw zal voordoen. Het blijkt dat vrouwelijke genitale verminking nog zeer uitgebreid voorkomt in heel Nigeria en dat alleenstaande moeders zich vaak niet kunnen verzetten tegen druk uitgaande van de familie. Op bepaalde plaatsen is er misschien wel een wet, maar er is geen toezicht op deze wet. Verzoekster verwijst naar de landeninformatie in het administratief dossier en stelt dat haar vrees niet dienstig kan weerlegd worden door te stellen dat er een wet is in bepaalde delen van Nigeria tegen vrouwelijke genitale verminking, nu zelfs de lokale autoriteiten dit niet weten. Het bestaan van een wet is bovendien niet voldoende, ook de effectiviteit moet worden nagegaan. Van effectiviteit is er volgens de landeninformatie geen sprake.

Verzoekster verwijst nog naar een aantal rapporten om aan te tonen dat verweeders argumentatie in de bestreden beslissing aangaande vrouwelijke genitale verminking in Nigeria niet wordt ondersteund door overige objectieve informatiebronnen.

Verzoekster heeft terecht aangehaald dat zij machteloos staat tegenover een eventuele besnijdenis van haar dochter. Vrouwenbesnijdenissen gebeuren in Nigeria op alle leeftijden en worden vaak achter de rug van de moeder gedaan indien het de moeder is die niet akkoord gaat. Bij alleenstaande moeders is het vaak de grootmoeder die beslist. Het risico bij meisjes wiens moeder ook besneden is, is tevens verhoogd. In wezen is er geen vervolgingsbeleid en blijft de wet dode letter, zodat verzoekster zich niet kan wenden tot de autoriteiten.

Wat betreft haar profiel gaat verweerder eraan voorbij dat verzoekster niet geschoold is en trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van het sekswerk dat zij diende te doen voor de mensensmokkelaars en naar aanleiding van de genitale verminking waardoor zij problemen heeft bij de bevalling en reeds een kind verloor. Het is niet omdat zij een tijd als kuisvrouw heeft gewerkt in Italië naast het sekswerk, dat zij kan gezien worden als een vrouw die zich als zelfstandige kan vestigen in Nigeria. Verzoekster heeft daar noch de mogelijkheden, noch de middelen voor en, gelet op haar verleden, zal zij opnieuw ten prooi vallen aan onderdrukking en uitbuiting. Zij zou aangewezen zijn op haar familie en zich niet kunnen verzetten tegen het feit dat deze familie haar dochter wenst te besnijden.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4, a) of b) van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Ondanks het feit dat de medische toestand van verzoeksters dochttertje ernstig is, wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet telkens afgewezen. Verzoekster kan dus geen beroep doen op deze procedure en is aangewezen op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters dochttertje heeft nog steeds een preciaire gezondheidstoestand. In het land van herkomst kan het dochttertje niet de nodige medische begeleiding voor haar chronische gezondheidsproblemen krijgen. Aldus zal zich wel degelijk ernstige schade voordoen. Om te staven dat de gezondheidszorg in Nigeria

ondermaats is en niet tegemoet kan komen aan de noden van haar dochtertje, verwijst verzoekster naar een reeks rapporten en artikelen.

2.1.3. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: een medisch attest van 8 januari 2013 aangaande haar dochtertje (stuk 3), een bewijs van de begrafenis van haar tweede kind (stuk 4), een artikel van *Health in CAR* (stuk 5), een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada Ottawa* van 21 november 2012 (stuk 6), een medisch attest van 13 november 2012 (stuk 7), een medisch attest van 29 maart 2013 (stuk 8), een medisch attest van 15 oktober 2012 (stuk 9), het reisadvies over Nigeria van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 januari 2012 (stuk 10), een rapport van het *UK Border Agency* van 6 januari 2012 (stuk 11), een rapport van de *United States Diplomatic Mission to Nigeria* van 18 april 2012 (stuk 12), een rapport van *Comtex* van 8 april 2012 (stuk 13), een attest aangaande verzoeksters genitale verminking (stuk 14) en een handleiding voor advocaten van *Intact* van 26 juni 2009 (stuk 15).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster erop wijst dat zij reeds tweemaal werd verkracht en genitaal werd verminkt en dus reeds werd blootgesteld aan vervolging, merkt verweerder terecht op dat verzoekster verklaarde dat zij op tien- en dertienjarige leeftijd verkracht werd, terwijl ze pas op haar negentiende Nigeria verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Wat betreft haar genitale verminking, dient vastgesteld dat verzoekster deze vervolging reeds ondergaan heeft en dat zij geen vrees voor een herbesnijdenis heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS. Verzoekster verklaarde voorts nog dat zij naar Italië reisde om meer geld voor haar familie te kunnen verdienen, hetgeen terecht gekwalificeerd werd als een migratie omwille van economische redenen.

Aangaande het geweld aangedaan door mannen op straat in Nigeria, verklaarde verzoekster zelf dat dit vooral gericht is tegen straatkinderen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Aangezien verzoekster heden een volwassen vrouw is die door haar buitenlandse ervaringen heel wat zelfstandiger is geworden, kan worden aangenomen dat zij niet meer het slachtoffer zal worden van deze mannen. Verzoekster toont niet aan dat alle volwassen vrouwen in Nigeria het risico lopen slachtoffer te worden van geweld door mannen. Waar verzoekster stelt dat zij getraumatiseerd is, dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofd kan worden afgeleid. Dat zij ongeschoold is, heeft haar er niet van weerhouden een zelfstandig leven op te bouwen in Italië en in België. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoekster niet in staat zou zijn om in Nigeria een eigen leven op te bouwen, te meer daar haar moeder zelf een eigen zaak heeft opgestart in Nigeria (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Waar verzoekster aanvoert dat het concept van de *réfugié sur place* van toepassing is, dient opgemerkt dat dit concept inhoudt dat verzoekster omwille van activiteiten die zij buiten haar land van herkomst ontwikkelde, vervolging vreest in haar land van herkomst of dat er zich in haar land van herkomst ontwikkelingen hebben voorgedaan in haar afwezigheid waardoor zij vervolging vreest ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 94-96). De Raad ziet niet in op welke wijze de ontdekking in Italië dat haar genitale verminking niet normaal was, zou maken dat verzoekster onder de definitie van een *réfugié sur place* zou vallen. Verzoeksters verwijzing naar de praktische gids voor advocaten inzake vrouwelijke genitale verminking (verzoekschrift, stuk 15) is niet dienstig om aan te tonen dat verzoekster alsnog als een *réfugié sur place* moet beschouwd worden.

Wat betreft de vrees voor besnijdenis van haar dochter voert verzoekster aan dat de wettelijke strafbaarstelling in de praktijk niet wordt toegepast en niet gekend is door de lokale autoriteiten, alsook dat verweerders informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') niet ondersteund wordt door andere informatiebronnen. Vooreerst stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS zelf bepaalde dat het de ouders zijn die beslissen over het al dan niet (laten) besnijden van hun dochter (gehoorverslag CGVS, p. 7), hetgeen ook bevestigd wordt in het rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada Ottawa* van 21 november 2012 (verzoekschrift, stuk 6). Dat verzoekster zelf niet op de hoogte bleek te zijn van het wettelijk verbod op besnijdenis in de staat waarvan zij afkomstig is, zijnde Edo State, is niet aannemelijk indien verzoekster werkelijk een dermate grote vrees voor de besnijdenis van haar dochter heeft dat zij er internationale bescherming voor inroept. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster alle mogelijke informatie inwint teneinde de besnijdenis van haar dochter in haar land van herkomst te vermijden. In dit licht is het eveneens opmerkelijk dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS geen weet had van voormeld wettelijk verbod, doch wel wist te zeggen dat de op dit vlak actieve ngo's in haar land van herkomst niet werken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder verklaarde verzoekster dat haar familie haar bij een weigering van de besnijdenis van haar dochter niet zal doden, maar wel op haar zal inpraten en grote ruzie zal maken, maar dat zij haar niet zullen kunnen overtuigen als zij haar eigen huis heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij in Nigeria een eigen leven opbouwt, kan niet worden aangenomen dat zij zich, zoals de alleenstaande moeders die in voormelde informatie van verweerder vermeld worden, niet tegen de druk van haar familie zou kunnen verzetten. Daarenboven blijkt zowel uit de informatie van verweerder als uit de door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 6) dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria tussen 30% en 60% ligt, zodat moet worden aangenomen dat het voor verzoekster zeker mogelijk is om in Nigeria haar dochter tegen besnijdenis te beschermen.

Dat verzoeksters tweede kind overleden is (verzoekschrift, stuk 4) en dat verzoekster een besnijdenis type 2 onderging (verzoekschrift, stuk 14) wordt niet in twijfel getrokken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”*. De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in het Belgische recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10*). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat *“(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpprocedure wordt onderzocht”*. Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure *“in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielpprocedure, organiseert”*. (*ibid.*, p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008). De commissaris-generaal stelt, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dan ook met recht dat de medische problemen van verzoeksters dochter geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Gelet op het voorgaande, kunnen de door verzoekster bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 7-14) niet de bovenstaande vaststellingen wijzigen.

Gelet op het vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHYEDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS